

Justitsministerens besvarelse af en anmodning om kommentarer til en henvendelse samt af spørgsmål fra Retsudvalget

Spørgsmål:

»Udvalget udbeder sig – i 70 eksemplarer – ministerens kommentar til materialet fra professor Gorm Toftegaard Nielsen modtaget under AktHIVhusets foretræde d.d. (bilag 15).«

Svar:

Indledningsvis skal anføres, at besvarelsen alene vil indeholde kommentarer til Gorm Toftegaard Niensens bemærkninger af straffetretlig karakter til lovforslaget.

1. Gorm Toftegaard Nielsen udtrykker (side 1-2 og side 4, 1. afsnit) tvivl om bestemmelsens anvendelighed, navnlig i tilfælde af flere ubeskyttede samlejer m.v. med samme person eller forskellige personer.

Justitsministeriet skal hertil bemærke, at i de situationer, hvor der ikke foreligger skærpente omstændigheder og der således skal være tale om gentagne tilfælde af ubeskyttet sex, vil sådanne forhold kunne begås over for den samme seksualpartner. Det er således ikke nødvendigt, at der tillige foreligger en eller flere tilsvarende handlinger over for andre personer. Bestemmelsen vil således kunne anvendes ved to ubeskyttede samlejer med den samme person, jf. bemærkningerne side 4, højre spalte, 1. nye afsnit.

2. Gorm Toftegaard Nielsen mener (side 3), at bestemmelsen efter bemærkningerne til lovforslaget kun kan anvendes, hvis der foreligger direkte forsæt (dvs. viden om HIV-smitte) eller sandsynlighedsforsæt. Dette er ikke korrekt. I bemærkningerne anføres, at der skal foreligge forsæt. Herefter står der (side 5, venstre spalte, 2. nye afsnit): »Dette indebærer *eksempelvis* (fremhævet her), at geningsmanden skal vide eller anse det for overvejende sandsynligt (sandsynlighedsforsæt), at der foreligger en smitterisiko.« Efter lovforslaget er det således dansk rets almindelige forsætsbegreb, der skal anvendes. Det er derfor ikke udelukket at straffe, hvis der kun foreligger den laveste grad af forsæt, såkaldt *dolus eventualis*, der af Gorm Toftegaard Nielsen beskrives således:

»Imidlertid har han også forsæt, hvis han blot har haft en vis mistanke om dette og har accepteret muligheden for, at han er HIV-positiv og altså kan risikere at udsætte sin partner for smitterisiko.« Denne forsætsgrad anvendes imidlertid kun sjældent i praksis og er derfor ikke udtrykkeligt omtalt i bemærkningerne, også fordi dens praktiske anvendelsesområde ved den foreslåede bestemmelse må antages kun at blive særdeles begrænset.

3. Gorm Toftegaard Nielsen anfører videre (sidste afsnit, side 3), at det følger af bemærkningerne, at »den HIV-smittede *kun* (fremhævet her) går fri, hvis han »klart« oplyser sin seksualpartner om, at han er HIV-smittet«. Denne begrænsning, jf. ordet »kun«, fremgår ikke af bemærkningerne. Justitsministeriet er derfor enig i, at hvis gerningsmanden alene anser det for overvejende sandsynligt, at han er HIV-smittet, er det tilstrækkeligt til at gå fri for strafansvar, at han klart oplyser seksualpartnere om denne antagelse.

4. Gorm Toftegaard Nielsen anfører (side 4, 2. afsnit), at der i bemærkningerne savnes en stillingtagen til, om oralsex er omfattet af bestemmelsen. Her kan henvises til, at det i bemærkningerne er oplyst, at bestemmelsen omfatter anden kønslig omgængelse end samleje, hvorved smitte påviseligt kan overføres (side 4, venstre spalte, 3. nye afsnit). Bestemmelsen er således ikke begrænset til samleje eller tilsvarende homoseksuelt forhold. Oralsex kan således være omfattet af § 252, stk. 2.

5. Gorm Toftegaard Nielsen spørger (side 4, 4. afsnit), om en sag kan rejses i tilfælde, hvor »offeret« ikke ønsker det. Da bestemmelsen er undergivet offentlig påtale, følger det af almindelige straffeprocessuelle regler, at tiltalerejsning ikke kræver en begæring fra »offeret«.

6. Da forståelsen af ordene »livstruende og uhelbredelig sygdom« kunne give anledning til en vis tvivl, er udtrykket klart defineret i lovforslagets bemærkninger (side 5, venstre spalte, 1. nye afsnit). Justitsministeriet finder ikke, at bestemmelsen som anført af Gorm Toftegaard Nielsen (side 5, øverste afsnit) bør udvi-